

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2793/05
07.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Боривоја Буњевачког и Зоје Поповић, чланова већа, са саветником Врховног суда Гораном Јосифовим, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, против оспореног решења туженог Министарства за капиталне инвестиције Републике Србије - Колубарског округа у Ваљеу 360 бр. 356-00102/2003-04 од 30.12.2004. године, у грађевинском предмету, у нејавној седници већа одржаној дана 07.10.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства за капиталне инвестиције Републике Србије - Колубарског округа у Ваљеу 360 бр. 356-00102/2003-04 од 30.12.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем туженог одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против закључка Општинске управе општине Лозница, Одељења за послове инспекцијског надзора бр. 356-158/2003-09 од 19.09.2003. године, а којим је обустављен поступак инспекцијске контроле у управној ствари АА и "ББ", за утврђивање грађења затворене терасе на II спрату, у стамбено-пословном објекту лоцираном у ВВ, угао ГГ, због непостојања услова за даље вођење поступка, јер је за наведени објекат са овом терасом у поступку легализације већ издато правоснажно одобрење за изградњу од надлежног органа бр. 351-285/2001-V од 22.08.2003. године.

Тужилац поднетом тужбом побија законитост оспореног решења туженог органа и у том смислу истиче да је Одељење за урбанизам издало грађевинску дозволу од 22.08.2003. године у којој нема застакљених тераса, а првостепени орган је приликом доношења закључка о обустављању поступка погрешно и неправилно утврдио чињенично стање с обзиром да је извршио увид у пројекат који је достављен од стране инвеститора "ББ", који је на свом примерку доцртао застакљене терасе којих иначе уопште нема у оригиналном документу, односно нема их у пројекту који се налази у Заводу за урбанизам и по коме је и издата грађевинска дозвола. Даље истиче да се писменим путем обратио Заводу за урбанизам у Лозници ради прибављања одговора да ли је издата грађевинска дозвола за застакљивање терасе на напред наведеном објекту и да тај орган је одговорио да таква дозвола није издата, о чему уз тужбу прилаже копију тог обавештења од 23.3.2005. године. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, као незаконито.

Тужени орган у одговору на тужбу, остајући при разлозима из оспореног решења, предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку у смислу члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења тужени орган је наведену одлуку из диспозитива истог донео с разлога што је, између осталог, оценио да је правилно поступио првостепени орган када је ожалбеним закључком обуставио поступак инспекцијске контроле за утврђивање грађења затворене терасе на II спрату у стамбено-пословном објекту у ВВ (угао ГГ), због непостојања услова за даље вођење поступка, с обзиром да је за наведени објект са овом терасом у поступку легализације већ издато правоснажно одобрење за изградњу од 22.8.2003. године.

Међутим, по налажењу Врховног суда Србије, наводима тужбе и приложеним доказом - писменим обавештењем Одељења за урбанизам, грађевинарство, имовинско-правне и комунално-стамбене послове Општинске управе Лозница бр. СЛ/2005-V од 23.03.2005. године доводи се у озбиљну сумњу правилност утврђеног чињеничног стања од стране оба управна органа. Наиме, тужени у образложењу оспореног решења наводи да је у току инспекцијске контроле и увидом у расположиву документацију утврдио да је спорна тераса легализована у склопу целог објекта издавањем одобрења за изградњу, што је констатовано записницима о инспекцијској контроли, те да стога нема услова да се поступак инспекцијске контроле даље води, па је исти обустављен. Међутим, у писменом обавештењу Одељења за урбанизам, грађевинарство, имовинско-правне и комунално-стамбене послове Општинске управе Лозница од 23.03.2005. године, које се ипак налази у спору, наводи се (погрешно) да је "након издавања

лужница од 25.05.2005. године, које се иначе налази у списима наводи се (дословно) да је након издате грађевинске дозволе поднет од стране инвеститора захтев за издавање употребне дозволе али да иста није издата из разлога што није достављен записник о извршеном техничком прегледу од стране Комисије за технички преглед, тако да је поднети захтев одбачен закључком бр. 351-198/2004-V од 24.1.2005. године, и предмет архивиран". Како се тужбом и жалбом наводи да грађевинска дозвола од 22.08.2003. године није издата и за спорну застакљену терасу (већ да је исту инвеститор изградио касније мимо одобреног пројекта и те дозволе), као и да до сада није могла бити издата употребна дозвола за наведени грађевински објекат, јер није достављен записник о извршеном техничком прегледу истог, те како је тужилац за ове своје наводе жалби приложио и скицу званично одобреног пројекта који је прибавио из Урбо плана из септембра 2002. године, а из кога произилази да ни по пројекту нити по грађевинској дозволи застакљена тераса не постоји, то је тужени повредио правила поступка и то повредом одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01) јер све ове жалбене наводе сем паушално није никако конкретније ценио (осим што је тужиоца само упутио да утврђивање штете због застакљене терасе и накнаду исте може тражити у поступку пред надлежним судом).

Због свега наведеног, надлежни орган ће у поновном поступку отклонити све претходно наведене пропусте, на које му је указано овом пресудом и донети ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама овог суда у погледу поступка из исте у смислу члана 61. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да су основани наводи тужбе да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је на основу одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96), решио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 07.10.2005. године, У. 2793/05

Записничар, Председник већа-судија,

Горан Јосифов, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

сђ